

Bratři a sestry!

Tajemství postní doby prožíváme v každodenním životě. Necháváme se vést Božím slovem a osvojujeme si charakteristické projevy pokání: půst, almužna, modlitba.

Půst má nepochybně *tělesný rozměr* a kromě odepření si některých jídel se může dotýkat tabáku, televize, zábavy apod. To ale není podstata postu, nýbrž vnější znamení *vnitřní dispozice* srdce. Půst je znamením toho, že žijeme z Božího slova. Kdo se nechce sytit Božím slovem, nepostí se opravdově. Půst je znamením, že se zříkáme hříchu. „Žijeme-li v tomto světě správně a zříkáme-li se nepravostí a nezřízených žádostí, pak skutečně dodržujeme čtyřicetidenní půst.“ (sv. Augustin)

Almužna je ovocem postu i všech omezení, která jsou s ním spojena. Nejedná se jen o pouhou snahu zajistit přežití těm, kdo nespravedlivě trpí. Křesťanská almužna se musí spojit s úsilím o spravedlnost ve společnosti.

Modlitba má také průvod v postu, prožívaném ve světle Božího slova. V době postní se mají křesťané, rodiny, ... častěji shromažďovat kolem Písma svatého a naslouchat Bohu.

Otec Josef

Co nás čeká v roce 2005?

Už nějaký čas si zvykáme na pětku v novém letopočtu. Dnes ale držíte v ruce první letošní číslo Kropoláčku a snad tedy bude přece jen na místě malé zamyšlení nad novým rokem. Jaký bude? Co mi přinese? To

nikdo nevíme. Naši otcové nás na počátku roku vyzvali, abychom tyto své nejistoty svěřili Boží prozřetelnosti a lásce. Přesto bychom si mohli připomenout několik skutečností, které bychom neměli ponechat jen tak bez povšimnutí.

Především je vhodné si připomenout, že pokračuje církevní rok, který začal už loni v adventu. Svatý otec tento církevní rok vyhlásil Rokem Eucharistie. Jistě dobrá příležitost k tomu, abychom prohloubili svůj vztah k tomuto velikému daru našeho Boha. A kalendářní rok 2005 je v brněnské diecézi slaven jako Rok farnosti.

V tomto roce bychom si mohli připomenout i několik významných výročí. Prvá událost nemá sice příliš duchovní rozměr, přesto stojí za zmínku. Před 100 lety dne 3. července 1905 vydal císař František Josef I. Nejvyšší rozhodnutí, kterým povýšil Královo Pole na město. Následovalo poměrně dlouhé dohadování kolem návrhu městského erbu.

Dvě další události se už bezprostředně týkají bývalého kartuziánského kláštera v Králově Poli. Před 600 lety dne 24. 9. 1405 zemřel spoluzakladatel kláštera Cella Trinitatis markrabě Prokop. Zemřel pravděpodobně přímo v kartouzu a je zde také pohřben.

Letos si také připomeneme i výročí založení kartuziánského kláštera. Zakládací listina moravského markraběte Jana Jindřicha je datována 13. 8. 1375. Od založení kláštera tedy letos uplyne 630 let.

Zdeněk Winkler

S. R. O.

Milí královopolští farníci!

Také my, věřící mládež z ústavu na Kociánce, se cítíme být královopolskými farníky. Svou roli tu hraje nejen tradice od roku

1990, ale také to, že mnozí v Králově Poli prožíváme většinu svého života, někteří z nás doma nemají zázemí víry a jiní ani svou rodinu nepoznali. Tento rok slavíme jako Rok farnosti. A tak jsme přemýšleli, jak bychom se také my mohli do života královopolské farnosti zapojit. Seznam toho, co nemůžeme dělat, by byl mnohem delší, než seznam aktivit, kterých bychom se mohli zúčastnit. Někdo moudrý ale řekl, že nejsilnější ruce jsou ruce sepjaté k modlitbě. A takové ruce vám dnes nabízíme.

Zahájili jsme duchovní akci, kterou jsme pro lepší zapamatování nazvali S. R. O. (Sepjaté Ruce Orodovníka). Pokud se kdokoliv z vás nebo vašich blízkých dostane do opravdu vážné životní situace, nabízíme vám svoji pomoc modlitbou a obětí. Napište třeba i anonymně několik slov o svém problému a lísteček vhod'te do schránky u hlavního vchodu do kostela (nápis ARCHA). Na setkání našeho společenství každý čtvrtek v 18 hodin budeme na vás pamatovat. Bude pro nás povzbuzením, když nám pak sdělíte, že váš problém se podařilo vyřešit.

Mladí věřící z Kociánky

Po stopách kartuziánské knihovny (4)

Jak jsme loni slíbili, dnes naposledy otevíráme dveře „virtuální“ knihovny bývalého královopolského kláštera. V minulých příspěvcích jste se dozvěděli o literárních odkazech, které svědčily o existenci a růstu kartuziánské knihovny. Pověděli jsme si také, jak bylo s knihovnou naloženo v době rušení kláštera a zmínili jsme se o existenci několika seznamů knižního fondu. Prolistovali jsme spolu Kartuziánský misál (MISSALE CARTVSIANI), jediný svazek, který se v Králově Poli zachoval. Dnes se seznámíme alespoň s názvy některých zajímavých rukopisů, které knihovna vlastnila. A na závěr se vrátíme k onomu záhadnému „taháku“ neznámého otce kartuziána, o kterém byla zmínka minule.

Zaoral ve své práci [1] vychází ze seznamu J. E. Hankeho a s přihlédnutím k ostatním existujícím seznamům uvádí tabulku,

kteřá je přehledem knihovny kláštera v Králově Poli. Knihy jsou rozděleny do 20 skupin podle oborů. Jsou zde samozřejmě především obory teologické a církevní: Písmo svaté, hermeneutika (výklad bible), spisy otců, dogmatika, polemika, kasuistika (praktická mravouka), asketika, kázání, dokumenty sněmů, liturgie, právo civilní a kanonické, dějiny církevní a profánní, životopisy svatých, ale také knihy jiných oborů: filosofie a dějiny přírody (do dějin přírody bychom dnes řadili obory přírodních věd), lékařství, hospodářství, gramatika, řečnictví, poezie, filologie (jazykověda, nauka o literatuře, kultuře). Pro uvedené obory uvádí Zaoral jednak počty svazků, jednak počty titulů a to v rozdělení na rukopisy, inkunábule (prvotisky do roku 1526), tisky 16., 17. a 18. století a položky bez uvedeného data. Již pouze výčet oborů ukazuje, že obzor kartuziánů byl široký. Sloupce čísel by však zajímaly spíše odborníka. Snad jen několik údajů: v knihovně bylo 398 titulů (271 svazků) rukopisů, knihovna měla celkem 2 838 titulů (2 900 svazků). Je to hodně, nebo málo? Jak už jsme na začátku uvedli, naše farní knihovna má 4 125 svazků a v soutěži by tedy zvítězila. Ale to bychom srovnávali nesrovnatelné. Královopolští kartuziáni by však vysoko prohráli i při srovnání jejich knihovny s nejnámennější knihovnou na jižní Moravě, knihovnou benediktinů v Rajhradě. Podle údajů z internetu nebyl stav této knihovny od počátku 19. století zjištěn, ale počet svazků se odhadoval na 85 000 až 100 000. Pak se ale knihovna dostala do svízelné situace, při sčítání na přelomu 50./60. let minulého století bylo nalezeno již jen 65 000 svazků a devastace pokračovala dál. Ale nenechme se omráčit těmito astronomickými čísly, v uvedené době už kartuziánská knihovna dávno neexistovala a těžko předpokládat, jak by její fondy rostly.

Zaoral uvádí i kompletní seznam kartuziánských rukopisů. Většina položek jsou zřejmě rukopisy psané latinsky a také jejich názvy v seznamu jsou latinské. Rukopisy napsané jiným jazykem než latinou (např. česky, arabsky) jsou v seznamu zapsány německy. Mezi rukopisy jsou kromě teologických spisů i díla antických autorů (Catullus, Cicero, Flavius, Ovidius, Propertius,

Seneca), právnícké spisy, „Kniha o umění chirurgickém a lékařském“, „Disputace o fyzice z r. 1652“, „Traktát o fyzice a vývoji přírody“, „Česká modlitební knížka“, několik svazků je věnováno chorálnímu zpěvu. V několika položkách především ze 17. století se objevuje Aristotelovo jméno (384–322 př. Kr., Řek, největší učenec starověku). Jsou to úvody do Aristotelovy filosofie a rozpravy a komentáře různých autorů ke spisům Aristotela, zvláště k jeho osmidílné „Fyzice“. Obsahem některých položek není pouze název díla. Jsou zde také informace o původu rukopisu nebo o materiálu, který byl při psaní nebo vazbě díla použitý: „Kartuziánský misál krásně napsaný na pergamenu“, „Alkorán psaný v arabštině, čistě vyvázaný v kůži, který byl vzat jednomu muftimu při dobytí Bělehradu“. Najdeme i položky, ze kterých se dozvíme nejen některá životopisná data autora rukopisu, ale poodhalíme i něco z osudu těch, kterým byl rukopis určen. Texty takových položek jsou pak neobvykle dlouhé: „Kniha, která se nazývá Lékárna odvolaného převora či probošta, vydaná pro jakéhosi bratra, který si naříkal, že byl nespravedlivě zbaven vedení kláštera. Napsal Bratr Michael, kartuzián, který složil sliby v Praze, později byl převorem v Gyriu, jeho hrob byl objeven v klášteře gamingenském. K tomu patří Útěcha úzkostlivého svědomí od téhož autora; toto dílo se velmi doporučuje, jak je zřejmé z nadpisu“.

Vidíte sami, že čtení i pouhého seznamu rukopisů knihovny královopolských kartuziánů nemusí být nudné. Kdyby si takový seznam prostudoval odborník, jistě by odhalil mnohé zajímavé souvislosti. Uvedu malý příklad. Před lety mě náš bývalý farník historik PhDr. Radovan Perka upozornil na jméno Jana Gersona, které jsem pak v seznamu rukopisů objevil u desíti položek (byl autorem buď celého spisu, nebo alespoň jeho části). V dnešní době internetu není problém získat potřebné informace a já jsem se začal o dotyčného pána zajímat. Zjistil jsem, že Jan Gerson (* 1363 – † 1429) byl kancléřem pařížské Sorbony. Byl to významný teolog, kazatel, mystik a filosof. Stál blízko náboženskému reformnímu hnutí Devotio moderna, které kladlo důraz

na vnitřní zbožnost, rozjímavou modlitbu, četbu Písma a spisů sv. Augustina. Byl jedním z nejvlivnějších teoretiků tzv. konciliarismu (proud směřující k oslabení moci papeže) a byl dokonce přesvědčen, že všeobecný koncil má právo sesadit nehodného papeže. Některé z jeho dalších myšlenek: koncily mají v křesťanství zajišťovat autoritu a pořádek, s kacíři se nemá diskutovat, protože je to marná práce a v případě nutnosti je třeba je vyhladit násilím i světskou mocí, valdenská, Viklefova a husitská hereze jsou hnutí vnitřně příbuzná a nemohou skončit jinak, než ve vzpouře proti církvi. Napsal vyjádření k Husovu spisu *De Ecclesia*, které přispělo k Husovu odsouzení. Na koncilu v Kostnici byl hlavním Husovým žalobcem. Na tomto koncilu, který se zasadil o ukončení západního schismatu v církvi, navrhl zavedení svátku sv. Josefa jako předzvěst smíření. Byl to tedy člověk v určitém směru konservativní, někdy velice radikální, na druhé straně zřejmě cítil nutnost reform. Jeho myšlenky ve své době hýbaly náboženským světem a je proto pochopitelné, že i kartuziáni jeho spisy pilně studovali.

Na konci naší exkurze do kartuziánské knihovny se opět vrátím k textu, který před mnoha lety vlastní rukou na malý kousek papíru zapsal neznámý otec kartuzián z královopolského kartouzu. Text zůstal uchován v Kartuziánském misále, jakoby to byl odkaz dávných mnichů naší generaci. Na lístku je napsáno latinky: „Concede quaesumus Omnipotens Deus ut Fideles tui, qui Sanctissimae Virginis Mariae nomine et protectione Laetantur: ejus pia intercessióne àcunctis malis liberéntur in terris: et ad gaudia aetérna pervenire mereantur in caelis: per Dominum.“ Jsou to slova prosebné modlitby. Za přispění několika odborníků na latinu předkládám dnes tento český překlad:

„Dej, prosíme, všemohoucí Bože, aby tvoji věrní, kteří se radují ze jména a ochrany Nejsvětější Panny Marie, byli na její laskavou přímlovu vysvobozeni ode všeho zlého na zemi a aby si zasloužili dojít do věčné radosti v nebi. Skrze Pána.“

Možná by bylo vhodné, kdybychom text této modlitby umístili ke vchodu do Švédské kaple, která uchovává nejstarší pa-

mátku našeho kostela – obraz Panny Marie Dobré rady (tento mariánský titul uvádí ve farní kronice jedenáctý farář Gotthard Frieb, latinský výraz „de bono consilio“ překládá termínem „od dobré rady“). Tato modlitba ať nás provází po všechny dny nového roku 2005.

Zdeněk Winkler

[1] Zaoral, Prokop.: Knihovna zrušeného kartuziánského kláštera v Králově Poli a její rukopisy. Studie k dějinám knihoven moravských zrušených klášterů I. Studie o rukopisech XII, Praha 1973.

*Concede quofumus Omnipotens
Deus. ut fideles tui, qui fanctif,
sime Virginis Mariae nomine et
protectione catentur: ejus piã
interceptione à cunctis malis
liberentur in terris; et ad gau
dia eterna pervenire merean,
tur in calis: per Dominum*

Biblické postavy – Starý Zákon XI

Batšeba

(Odkaz: 2S 11,12, 1Kr 1,2, 1Pa 3, Ž 51)

Batšeba byla ženou Urijáše, jednoho z Davidových vojevůdců. David ji uviděl ze střechy svého paláce, když se právě koupala a „zařídil“, aby Urijáš v další bitvě padl a on se s ní mohl oženit. Prorok Nátan ho za to kritizoval a David toho pak velmi litoval. Batšeba byla matkou krále Šalomouna.

Abíšag

(Odkaz: 1Kr 1,2)

Abíšag byla poslední z Davidových žen. Byla velmi krásná a David se s ní oženil, aby mu ve stáří dělala společnost.

Amnón

(Odkaz: 2S 3,13)

Amnón byl Davidův nejstarší syn. Jeho příběh zachycuje, jak se Davidova rodina začala rozpadat poté, co se David dopustil cizoložství s Batšebou. Amnón se zamiloval do své nevlastní sestry Támary, ale znásilnil ji. Abšalóm, Támařin bratr, čekal dva roky a pak ho zavraždil.

Támar

(Odkaz: 2S 13)

Támar byla dcerou Davida a Maaky. Její nevlastní bratr Amnón ji obelstil – požádal ji, aby pro něj vařila. Když ale Támar chtěla podávat jídlo, Amnón ji znásilnil. Támaře to zničilo život a až do smrti žila v ústraní se svým bratrem.

Abšalóm

(Odkaz: 2S 3,13-19)

Abšalóm byl v pořadí třetí z Davidových synů. Když zabil Amnóna, vykázal ho David ze země. O tři roky později se Abšalóm vrátil a zosnoval proti svému otci spiknutí. Mezi lidmi byl oblíben a získal si jejich srdce. Po dalších čtyřech letech se Abšalóm prohlásil za krále a David musel uprchnout do Jeruzaléma.

V následující bitvě byl Abšalóm zabit, když jeho mezek prošel pod stromem, v jehož větvích se Abšalóm zachytil vlasy. Přestože mu Abšalóm uškodil, David ho oplakával.

Šeba

(Odkaz: 2S 20)

Šeba byl Benjaminec, který se také postavil do čela povstání proti Davidovi. Vztahy mezi Judeou a ostatními kmeny byly vždycky velmi napjaté. David, který patřil k Judským, se snažil udržet kmeny sjednocené, ale Šeba přemluvil některé z kmenů, aby se

odtrhly a napadly Davida. To se jim však nepovedlo a Šeba byl popraven.

Adonijáš

(Odkaz: 2S 3, 1Kr 1,2)

Adonijáš byl Davidův čtvrtý syn. Když David zestárnul, pokusil se Adonijáš za pomoci Jóaba a velekněze Ebjátara zmocnit trůnu. David byl ale přesvědčen, že králem by se měl stát Šalomoun.

Jóab

(Odkaz: 2S 2,3,10-12,14,17-20,23-24, 1Kr 1,2,11)

Jóab byl Davidův synovec a velitel jeho armády. Davida se nebál a často mu odporoval. Uměl být krutý i žárlit a spáchal tři vraždy – zabil Abnéra, Abšalóma, který uvízl ve větvích stromu, a svého bratrance Amasu.

Abíšaj

(Odkaz: 1S 26, 2S 2,3,10,16,18-21,23)

Abíšaj byl Jóabův bratr. Oba znali Davida ještě z dob, kdy nebyl králem. Abíšaj prožil s Davidem mnohá dobrodružství, například když se přihradl do Saulova tábora a ukradl Saulovi kopí. Společně s Jóabem velel armádě a byl také velitelem Davidovy osobní stráže.

Amasa

(Odkaz: 2S 17,19,20, 1Kr 2)

Amasa byl Davidův synovec, syn jeho sestry Abígajil. Když Abšalóm vyprovokoval povstání proti Davidovi, jmenoval svého bratrance Amasu velitelem svých vojsk. Amasa byl poražen Jóabem, ale pak David všechny překvapil, když Jóaba propustil a jmenoval na jeho místo Amasu. Doufal, že tak zvítězí nad těmi, kdo bojovali v Abšalómově vojsku. Nakonec však Jóab Amasu brutálně zavraždil.

Benajáš

(Odkaz: 2S 8,20,23, 1Kr 1,2,4, 1Pa 11,27)

Benajáš patřil mezi Davidovy „mocné muže“. David se obklopil zdatnými bojovníky a veliteli. Benajáš velel skupině bojovníků,

kteří tvořili Davidovu osobní stráž. Stal se Šalomounovým vrchním velitelem a vystřídal tak Jóaba. Šalomoun Benajášovi nařídil, aby Jóaba zabil kvůli tomu, že podpořil Adonijášův pokus zmocnit se trůnu. Jóab se ukryl v chrámu, ale Benajáš ho sledoval a usmrtil.

Šalomoun

(Odkaz: 2S 12, 1Kr 1-11 a v dalších 237 verších celé bible)

Šalomoun byl Davidův syn, který po něm v Jeruzalémě čtyřicet let vládnul. Při narození mu prorok Nátan dal jméno Jedidjáš, což znamená „Hospodinův miláček“. Jeho život v mnoha ohledech odrážel významy obou těchto jmen. Šalomoun vládl velice shovívavě a díky tomu se stal i zámožným. Nechal postavit několik paláců pro sebe i své dvořany a svých tři sta manželek. Jeho největším projektem byla výstavba jeruzalémského chrámu, který stavěly tři tisíce otroků po dobu sedmi let. Šalomoun se stal uznávaným pro svou moudrost a některá z jeho přísloví jsou obsažena v knihách Přísloví a Kazatel.

Když Šalomoun žádal Boha, aby ho obdařil moudrostí a vědomostmi potřebnými pro izraelského vladaře, jeho prosba byla vyslyšena. Bůh Šalomounovi slíbil, že se mu dostane většího bohatství a poct než jiným králům.

Za vlády krále Šalomouna Izrael velmi zbohatl. Šalomoun vlastnil obrovský lom, ve kterém se těžil kámen na stavbu chrámu. V dolech pracovaly tisíce zajatců.

Královna ze Sáby

(Odkaz: 1Kr 10, 2Pa 9)

Tato královna vládla na území, které dnes připadá Jemenu. Když uslyšela zprávy o Šalomounově bohatství a moudrosti, rozhodla se podniknout dalekou cestu, aby se s ním setkala. Přijela s karavanou velbloudů a přivezla s sebou zlato, koření a drahé kamení. Kladla Šalomounovi mnohé nejobtížnější otázky, jaké ji mohly napadnout. Když si královna prohlédla Šalomounův palác a dostala odpovědi na všechny své otázky, prohlásila: „Něrekli mi ani polovinu! Moudrostí a blahobytem jsi překonal po-

věst, kterou jsem o tobě slyšela. Požehnán buď Hospodin, tvůj Bůh, který si tě oblíbil a dosadil tě na izraelský trůn.“

Chíram

(Odkaz: 1Kr 7, 2Pa 4)

Chíramova matka byla izraelská žena z kmene Neftalíova. Její syn, nazývaný také Chumarabi, byl hlavním projektantem Šalomounova chrámu. Většinu materiálu, potřebného ke stavbě, dodal králi Šalomounovi král Chíram z Týru. Chíram byl zkušený v obrábění kovů, vytvořil bronzové sloupy do přední části chrámu a obrovskou nádrž na svčcenou vodu, která stála na dvanácti bronzových býčcích. Také vyzdobil chrám mnoha složitými dekoracemi. Když byl chrám hotov, král Šalomoun ho při velkolepém obřadu vysvětil.

Jarobeám

(Odkaz: 1Kr 11-14)

Když Šalomoun zemřel, nebylo už možné udržet království sjednocené. Jižní kmeny – judský a benjamínský, které obývaly území okolo Jeruzaléma – zůstaly oddány Davidovu rodu, zatímco severní kmeny se pod vedením Jarobeáma odtrhly. Severnímu království se začalo říkat Izrael a jižnímu Judea. Ti, kteří obývali severní království, bohužel přestali věřit v Boha a začali uctívat modly.

Jarobeám se stal prvním králem severního království. Působil jako nadaný důstojník ve službách krále Šalomouna. Jednoho dne mu Achijáš sdělil, že si Bůh přeje, aby Jarobeám vládl deseti z původních dvanácti kmenů. Jeho rod by panoval navěky, kdyby Jarobeám nepřestal věřit v Boha. Když totiž nastoupil na trůn, začal uctívat modly. Přestože ho za to jeden z proroků velmi kritizoval a dokonce i způsobil, že se Jarobeáмова ruka zkroutila, král se nezměnil.

Omrí

(Odkaz: 1Kr 16)

Omrí byl velitelem vojska, potom nastoupil po Jarobeámovi na trůn. Za své dvanáctileté vlády dal postavit nové hlavní město Samaří. Jeho lid ale začal ztrácet víru v Boha.

Achab

(Odkaz: 1Kr 16-22)

Achab zdědil trůn po svém otci Omrím. Byl to slabý král, který se nechal ovládat svou ženou Jezábel. Achab byl také veliký sobec a jeden příběh dokonce uvádí, že když mu Nábót odmítl prodat svou vinici, Achab začal zuřit. Jezábel psala Achabovým jménem dopisy a tak se stalo, že Nábota falešně obvinila z rouhání a nechala ho ukamenovat. Vinici pak předala Achabovi.

Prorok Elijáš tam Achaba potkal a řekl mu, že stejně jako Nábót bude i on násilně zabit.

Jezábel

(Odkaz: 1Kr 16,18,19,21, 2Kr 9)

Achabova žena Jezábel byla náruživou stoupenkyní baalského boha Melkarta a přivedla do Samaří stovky jeho kněží. Dokonce přemluvila i Achaba, aby baalského boha uctíval.

Nakonec byla zavražděna Jehúem.

Mgr. Ing. René Herman

Ministranti VI

Církevní představitelé

Papež je hlavou katolické církve, zástupce Ježíše Krista na zemi. Je nástupcem apoštola sv. Petra, kterému Ježíš svěřil prvenství v církvi.

Kardinál je příslušník zvláštního sboru, jemuž náleží právo volit papeže. Kardinály jmenuje papež, pocházejí z celého světa.

Primas je první mezi arcibiskupy a biskupy určité země.

Metropolita, arcibiskup je hlavou církevní provincie, arcibiskupem diecéze, v jejímž čele stojí a má rovněž určitou pravomoc nad biskupy podřízených diecézí.

Biskup je nástupce apoštolů. Biskupy jmenuje papež.

Generální vikář plní funkci pomocníka diecézního biskupa při plnění jeho pastýřské služby, pomáhá mu ve správě diecéze.

Administrátor diecéze dočasně spravuje diecézi v případě, že tato není obsazena sídelním biskupem. Jeho úřad končí, jakmile převezme vedení diecéze nový diecézní biskup.

Děkan je kněz, který stojí v čele děkanství (vikariátu), zahrnujícího více farností.

Farář je kněz, který spravuje farnost.

Kaplan je pomocný kněz ve farnosti, který je podřízen faráři.

Jáhen je duchovní, který přijal nižší svěcení.

Církevní dějiny

Starověk (1. – 6. století)

1. doba apoštolů a apoštolských otců, 1. století
2. doba pronásledování do roku 313
3. doba svobodného šíření křesťanství v římské říši ve 4. – 5. století

Středověk (7. – 15. století)

1. pokřesťanštění západoevropských národů v 6. – 8. století
2. církev pod vlivem světské moci, tzv. převaha císařství nad papežstvím v 8. – 11. století
3. velký rozvoj života církve ve všech oblastech (11. – 13. století)
4. rozklad středověkých poměrů ve 14. – 15. století

Novověk (od 16. století)

1. rozbití jednoty církve (reformace v 16. století, protireformace v 17. století)
2. světové misie (Amerika, Asie, Afrika)
3. odvrát od křesťanství v Evropě (osvícenství a francouzská revoluce v 18. století)
4. období zesvětštění v 19. a 20. století
5. doba současná

Závěr

Ministrant slouží u oltáře při mši svaté a pomáhá knězi i při udělení některých svátostí. Jsou to obřady, které se vyvíjely v průběhu dvou tisíců let dějin církve. Proto by se měl každý ministrant seznámit s jejich obsahem a průběhem. Je nezbytné, aby si osvojil jednotlivé liturgické úkony a uměl pojmenovat a používat liturgické předměty.

Ministrantská služba by neměla končit současně s absolvováním základní školy, ale měla by pokračovat v lektorské službě a další pomoci knězi v pastoraaci.

Ministrant by měl žít podle evangelia, neměl by ztratit Ježíšovo přátelství hříchem, měl by mluvit vždycky pravdu, být poslušný, pokorný, statečný a veselý. Měl by pomáhat jiným, žít v přátelství s Bohem, dobře plnit své povinnosti, snažit se trvale žít v Ježíšově přítomnosti a měl by především být vzorem pro ostatní.

Modlitba

Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi ke mně přišel. Jsem Tvoje Boží dítě a ty můj nejlepší přítel. Na druhé straně vím, že jsi Bůh, proti kterému jsem malý jako zrnko písku na dlouhé mořské pláži. Ale přesto mě miluješ a zahříváš svou láskou, jako slunce rozpa-luje všechna ta nepatrná zrníčka písku. Chci odpovědět na Tvoji lásku snahou stále dělat něco dobrého.

Pane Ježíši, jsi teď u mne a já Tě prosím, buď stále se mnou a veď mě, abych jednou mohl k Tobě na věčnost. Všude, kam přijdu, chci roznášet pokoj a radost, kterou mám od Tebe. Chci dosvědčovat, že v Tobě mám záruku spásy, věčné radosti. Vím, že si spásu nezasloužím, ale věřím, že na mne v nebi čekáš.

Mgr. Ing. René Herman

Tříkrálová sbírka 2005

Tříkrálovou sbírku organizovalo Sdružení Česká katolická charita na celém území republiky již popáté. Lze tedy mluvit o tom, že Tříkrálová sbírka se v naší zemi, stejně jako v okolních státech, stává tradicí. Naše farnost se k této tradici aktivně připojuje.

Pan biskup vždy při požehnání koledníkům zdůrazňuje, že v Tříkrálové sbírce nejde jen o to, kolik peněz se vybralo na pomoc potřebným. Jejím prvotním cílem je předání radostné zvěsti i lidem mimo církev. Koledníci jsou vyslanci Boží lásky a mají

do domovů přinášet radost z Boha, radost z jeho lásky a štědrosti. Domnívám se, že našim koledníkům se toto poslání podařilo splnit.

Obdiv patří všem malým „králům“, kteří se převléknou, popřípadě načerní a jdou koledovat pro druhé – potřebnější lidi. Někdy musí přehlédnout a přeslechnout nepříjemná slova a přesto zazvoní u dalších dveří, kde většinou jejich koledování vyvolá nejdřív úsměv na tváři, pak pochvalu za koledování a do kasičky přibude menší či větší obnos peněz.

Chci poděkovat všem vedoucím skupinek, bez nichž by sbírku nešlo zajistit. Je pro mne velká radost s nimi spolupracovat. Jsou to Maruška Braunerová, Michal Škvařil, Maruška Špačková, paní katechetka Sloučková, Jenda Zámek. Dokáží na sebe navázat další koledníčky a onu lásku a radost, o které mluví pan biskup, po Králově Poli roznášet.

Je třeba také říci velké Pan Bůh zaplat' všem štědrým dárcům, kteří přispěli do pokladniček. Celková suma letos v pokladničkách činila 28 567,50 Kč. Částka je o něco menší než v minulých letech. Příčina je v tom, že ubylo několik vedoucích skupinek a žádný nový „dospělák“ se i po několika výzvách pana faráře nepřihlásil. Věřím, že příští rok nás bude více a tak budeme moci koledovat na více místech.

Za FCH Marie Slavíková

Nedělní společenství

Zveme všechny mladé přátele na pravidelná setkání mládeže, která se konají každou neděli v 19.30 v klubovně vedle sakristie kostela v Brně – Králově Poli. Náplní tohoto společenství je společná modlitba a debata na určité téma. Také nás navštěvuje otec Josef Jahoda, který s námi diskutuje a odpovídá na naše otázky. Jestli máš tedy v neděli čas, tak zavítej mezi nás, rádi tě přivítáme!

Mládež z farnosti Brno – Královo Pole

Sekretářky

„Moje sekretářka píše na stroji jako blesk.“

„Moje se zase řídí biblí. Konkrétně citátem *Hledejte a naleznete* ...“

Na sále?

„Pane doktore, jak dopadla moje operace?“

„Já nevím, nejsem doktor. Jsem svatý Petr ...“

Z kostelní vývěsky:

Téma čtvrtěčního kázání: *Ježíš kráčí po moři.*

Téma pátečního kázání: *Jak najít Ježíše.*

Přednáška z teologie

Profesor říká bohoslovcům na přednášce: „Vy jste úplně vygumovaní, 80 % vás nechám propadnout.“ Jeden z nich se rozhlédne kolem sebe a začne se smát: „Ha ha, tolik nás tady ani není!“

Jednou za rok

Pan Novák chodí do kostela jednou za rok na půlnoční. Přijde pozdě a musí celou mši stát. Doma si potom stěžuje: „To je ale nezdvořilá společnost. Každou neděli sedí, a když člověk přijde jednou za rok, ani mu neuvolní místo?“